

[Indenrigsministeren.]

ærede Medlem til at yde sin gode Medvirkning til, at disse Forsikringsselskaber i den kommende Tid vil yderligere udvide den Velvillie, de i Forhandlingerne med mig allerede har udvist. Det ærede Medlem har utvivlsomt personlig Indflydelse, i alt Fald i enkelte af de Selskaber, der er Tale om, og jeg paakalder altsaa hans Medvirkning til Støtte for Lettelse af Byrderne i Sønderjylland. Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil afslaa dette. Jeg maa maaske endnu hertil føje følgende. Det ærede Medlem udtalte en uskrømtet Glæde over Muligheden af, at det kan gaa af uden nogen Gnidningsmodstand. Jeg tror ikke, at det ærede Medlems og det ærede Medlem Hr. Vejens Optræden i Dag forøger Mulighederne derfor. Men i alt Fald foreligger der en Ting for de ærede Medlemmer, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Vejen gjorde opmærksom paa, nemlig dette, at Professor Vinding Kruse er af samme Opfattelse paa det Omraade som den, jeg har gjort gældende her i Dag; det kan maaske være til nogen Betyggelse og kunde maaske have været til saa stor Betyggelse, at de to ærede Medlemmer ikke havde haft nødig at rejse Spørgsmaalet her i Dag.

Det ærede Medlems sidste Bemærkning forstod jeg ikke helt. Det ærede Medlem spurgte, om disse Forhandlinger nu var ført saa vidt, at jeg var sikker paa, at denne Rentenedsættelse i fornødent Omfang vil blive ydet af de paagældende Selskaber, for ellers, siger det ærede Medlem, maa det blive Statskassen, der kommer til at betale. Jeg troede, det ærede Medlem havde læst Lovforslaget og set, at det, det her drejer sig om, er en *Bemyndigelse*, der gives Indenrigsministeren, en Bemyndigelse, som han kan udøve efter Samraad med Finansministeren og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg. Det vil med andre Ord sige, at det, der her kommer til at foreligge, er, saaledes som jeg gjorde Rede for ved min Forelægelse af Lovforslaget her i Tinget, at naar dette Lovforslag er vedtaget, vil de Forhandlinger, der har været i Gang mellem Indenrigsministeriet og de paagældende Forsikringsselskaber, blive genoptaget, og da vil det gennem disse Forhandlinger vise sig, om der opnaas saa store Fordele — Forsikringsselskaberne har allerede vist sig velvillige i Forhandlingerne —, at Rigsdagens Finansudvalg vil mene at kunne give Tilslutning til, at jeg benytter den Bemyndigelse, som Rigsdagen har givet mig gennem Loven. Det forekommer mig derfor, at der

ikke paa nogen Maade foreligger nogen Uklarhed i saa Henseende.

Formanden: Jeg vil anmode ærede Medlemmer om at medvirke til at Debatten om denne Sag snart maa kunne afsluttes. Vi har jo en meget lang Dagsorden for os i Dag.

Krag: Den højtærede Indenrigsminister siger, at Lovforslaget, som det nu foreligger, indeholder hvert eneste Ord, som fandtes i det oprindelige Forslag. Ja, hvis det kan være den højtærede Minister en Trøst, saa under jeg ham den gerne. Men alt det, som i det foreliggende Lovforslag ved Tingets Behandling i December Maaned var fuldstændigt uklart, fuldstændigt uoplyst, komplet ufærdigt, har det høje Landsting søgt nærmere at udforme, og derigennem er der tilvejebragt i visse af de Spørgsmaal, som henstod uafgjort, en vis Klarhed, men denne Klarhed er efter vor Opfattelse ikke tilstrækkelig, og det er det, der giver mig Anledning til at tage Ordet i Dag.

Den højtærede Minister har nu ved at citere en Udtalelse af mig her i Januar Maaned villet begrunde sin besynderlige Udtalelse om, at der i denne Sag er en vis skjult Modstand overfor Ministerens Bestræbelser. Jeg vil endnu en Gang gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at en saadan Modstand findes ikke. Jeg, som sikkert alle ærede Medlemmer her i denne Sal, har en levende Interesse for i det Omfang, hvori det er muligt, at komme de kriseramte ogsaa indenfor Ejendomsbesiddernes Omraade til Hjælp. Vi nærer blot Betænkelighed ved den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister her ønsker at følge, og ved den Form for Lovgivning, som Rigsdagen her er ved at komme ind paa.

Jeg har ikke med mine Udtalelser i Januar Maaned paa nogen Maade haft til Hensigt at stimulere de oprindelige Laangivere til ikke at medvirke til denne sagligt gode Ordning. Paa ingen Maade. Jeg har derom udtalt, at naar man paa saa gunstige Vilkaar, som blev tilvejebragt i Februar Maaned 1927, saa ekstraordinært gunstige Vilkaar, som de vedkommende Selskaber overhovedet ikke ydede nogen anden Laantager paa det givne Tidspunkt, har opnaaet et saa betydeligt Laan, som Tilfældet er, til et samlet Beløb af 20 Mill. Kr., bør man ikke uden videre regne med, fordi en vanskelig Situation opstaar, og fordi en Minister har Lyst til gennem Lovgivning paa dette Omraade at lægge et Pres paa de vedkommende Laangivere, at de bøjer sig derfor.